

Färgen i konsten – och i livet

[nggallery id=158]

Kultur bortom lönsamhet och kommersialism, en frizon att vårda. Så att vi orkar. Att inte se livet i grått utan i en rikedom av färger. Så som A-laget i Umeå gör.

Text: Leif Stenberg | [Prenumerera](#) | Artikel i [SocialPolitik nr 2 2010](#)

Först är det en skog i sommarskrud. Där finns ett lövträd som ger skugga, barken på en av de tjocka grenarna är avskavd, i bakgrunden ringlar floden fram. Där står jag och känner doften av skog och en lätt vind-il. Ett verk av André Derain. Det är bara att ta emot, inte fundera. Jag ser en tavla och står i naturen den visar.

I nästa stund finns där ett landskap av Wassily Kandinsky. Färger som sprakar. Fuktig odlad mark med arom av fet jord. Strax därpå en prunkande blomsterträdgård i alla färger, därtill en afton med solnedgång över havet, sett genom Emil Noldes ögon. Därpå upplevelser med Matisse, Mirò, Picasso och övriga världsnamn som genom färger berättar den moderna konstens historia och utveckling.

Lousianas utställning Farven i kunsten pågår till den 13 juni (2010). En halvtimme in i mitt besök kan jag se samma salighet hos de övriga besökarna som hos mig själv, ingen undantagen. Som om upplevelsen av färgerna bär på en osynlig makt som får alla besökares själar och kroppars beståndsdelar att vibrera av lust.

Konst som inte går att kommendera fram, så långt bort man kan

komma från allt vad makt kring lönsamhet, investeringar och avregleringar heter. En lunga att andas skönt i. Kultur bortom kommersialism. Så att vi orkar.

150 verk av 72 konstnärer, alla lyser de långt in i de gråaste av världar, då kultur blir en omistlig del av samhället, en frizon att vårda för att humanismen ska ges möjlighet att erövra ny mark.

På väg från Louisiana åker jag tvärsöver Själland till Gilleleje. Går på oändliga sandstränder. Ljudet av havets vågor. I hamnen finns nyfångade räkor och ljusblå danska fiskebåtar. Sedan ner till Helsingör och färjan över till Helsingborg. På väg norrut stannar jag i Mölle, där Öresund öppnar sig mot Kattegatt. Längst upp vid fyren sträcker sig vyn till synes över nästan hela världen, som att stå framför en utsikt målad av Nolde.

Inne i Mölle finns en annan verklighet. Vart och vartannat hus är folktomt. Bara under sommarmånaderna är de bebodda. Hus som snarare tycks vara investeringsobjekt än boningar att njuta av. Som om där fanns skyltar överallt med texten PRIVAT. Bland de vackraste platser man kan tänka sig och jag är inte välkommen, då vrids allt till grått.

Nere i hamnen nickar en äldre man och jag åt varandra. Han berättar att på livets höst har han inte längre råd att bo kvar i Mölle. Hans avslutningsreplik lyder "De välbeställda som flyttar in är att gratulera!"

Den sägs med avund. På samma vis ser det ut i många samhällen längs den västra kusten, nästan som en öde by i utflyttningsbygd, men istället för skrangliga hus finns där luxuösa palats.

I det läget kan jag längta efter Umeås A-lag. De skulle inte känna sig kuvade eller tala med missunnsamhet och tandagnisslan, istället skulle de osentimentalt beskriva ett orättfärdigt samhälle. När jag hör deras ord börjar även de gråaste delarna av Mölle återfå sina färgnyanser. Farven i kunsten når in i minsta vrå och alla skyltar med "o" framför

"välkommen" suddas ut inför A-lagets blickar. Husägarna skulle bara veta.

leif.a.stenberg@telia.com